

Nu forholder det sig bare sådan, at den omtalte Farid Maztak ikke er Afghanistans parallel til Jensen fra Ballerup. Faktisk har Farid Maztak i en periode været vicepræsident i den sovjetstøttede regering, og han er på godt og ondt kendt over hele Afghanistan. Faktisk er han så kendt, at han allerede ét år tidligere, den 7. september 1993, udtrykkeligt nævntes i Direktoratet for Udlændinges landeprofil om Afghanistan som nummer tre efter præsident Najibullah.

På den baggrund og på baggrund af disse kendsgerninger måtte flygtningemyndighederne selvfølgelig give kvinden asyl; men det var altså ikke med hjælp fra Udenrigsministeriet.

Dette er bare ét eksempel på Udenrigsministeriets forbausende mangel på almenviden om et af de største flygtningeproducerende lande i verden. Mange andre eksempler kan nævnes. Jeg vil ikke her gå i detaljer med Udenrigsministeriets notat af 12. april 1995 om de sproglige og etniske forhold i Afghanistan. Jeg vil blot sige, at asylmyndighederne vil være bedre hjulpet med at slå op på side 90 i det nye store, danske leksikons første bind, som kan lånes på ethvert kommunebibliotek.

Nu kan man selvfølgelig synes, at Udenrigsministeriets notater og viden på dette område – noget så eksotisk som familierelationer og sproglige forhold i Afghanistan – er et sidespor i dagens debat, men vi må huske, at den viden, Udenrigsministeriet formidler på dette område, rent faktisk har indflydelse på asylmyndighedernes afgørelser. Jeg synes nok, at Udenrigsministeriet og udenrigsministeren underspiller den vægt, som Udenrigsministeriets indstillinger har på asylmyndighederne, betydeligt. Det er jo ikke tilfældigt, at vi har set en hel stribe Kosovoalbanske desertører få afslag med direkte henvisning til Udenrigsministeriets notater.

Men én ting er uvidenhed, noget andet er det, som ligner systematiske fordrejninger. Det er Udenrigsministeriet desværre også leveringsdygtigt i, som det fremgik af Ugeavisen Den røde Tråd og Berlingske Tidende i lørdags.

Da Danmark i begyndelsen af året indførte visumpligt for en række afrikanske lande, spurgte jeg om menneskerettighedssituationen i de pågældende lande, for visumpligt betyder jo, at det bliver vanskeligt også for politisk forfulgte at søge asyl i Danmark. Svaret fra Udenrigsministeriet var i første omgang stærkt beroligende: Menneskerettighedssituationen var slet ikke så tosset i de pågældende lande.

Desværre blev det danske Udenrigsministeriums idylnotat om situationen i Afrika ikke delt af Dansk Flygtningehjælp, som i en henvendelse direkte til Folketingets Retsudvalg den 12. april 1995 anklagede Udenrigsministeriet for ikke at give et »fuldt ud dækkende billede af menneskerettighedssituationen«, og som derfor fremsendte rapporter fra det amerikanske udenrigsministerium.

Og det tør antydes, at der var forskel. Hvor Udenrigsministeriet taler om, at menneskerettighedssituationen i Elfenbenskysten »i de senere år er blevet forbedret«, så skriver State Department, at alvorlige menneskerettighedskrænkelser fortsatte igennem 1994. Hvor Udenrigsministeriet taler om »presse- og ytringsfrihed, som respekteres«, så taler State Department om »fængsling af adskillige journalister, som kritiserer regeringen og statsoverhovedet«. Og hvor Udenrigsministeriet om Niger skriver: »Der er ikke af uafhængige observatører siden valget i 1993 registreret alvorlige krænkelser af menneskerettigheder«, skriver State Department kort og godt: »Regeringstroppen krænker fortsat menneskerettighederne.«

Det er ikke kun State Department, som har den tvivlsomme ære at blive fortolket eller rette misfortolket af det danske Udenrigsministerium. I Udenrigsministeriets redegørelse til Folketingets Retsudvalg om Pantelicsagen fra den 21. marts 1995 henvises til en rapport fra den 2. juli 1993 fra Amnesty International, der angiveligt skulle støtte de synspunkter, som bl.a. Udenrigsministeriet har fremlagt angående strafmuligheder for serbiske desertører.

Hvad Udenrigsministeriet imidlertid ikke får plads til i den selvsamme ellers meget lange og meget grundige redegørelse er at forklare, hvordan Amnesty International på det kraftigste tager afstand fra den udlægning af organisationens synspunkter. Den 30. august 1993 skrev Amnesty International bl.a.: »Vi beklager, at vores brev den 2. juli tilsyneladende er blevet misfortolket«. Organisationen tilføjer, at den »anser de mænd, der bliver fængslet på grund af desertering eller fordi de har forladt landet for at undgå militærtjeneste, som samvittighedsfanger«. Og Amnesty International slutter: »Under alle omstændigheder må vi fastslå, at de oplysninger, vi tidligere fremsendte til direktoratet, bestemt ikke antyder, at det er sikkert at sende disse asylsøgere tilbage til Den Jugoslaviske Forbundsrepublik, men at oplysningerne tværtimod sår alvorlig tvivl om det tilrådelige i